

10 Φεβρουαρίου 2016

Τρισάγιο στον τάφο του Γέροντος Ευμενίου και το δώρο του οσίου Νικηφόρου του Λεπρού

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Προσκυνήματα-Οδοιπορικά-Τουρισμός](#)

Μητροπολίτου Μόρφου Νεοφύτου

Πριν από λίγες μέρες ήμουνα στην Κρήτη (από 19.01-24.01.2016), όπου αξιώθηκα να εκπληρώσω ένα παλιό τάμα, που είχα κάνει εδώ και δεκαοκτώ χρόνια: Να τελέσω ένα Τρισάγιο στον τάφο του μακαριστού μου Γέροντος Ευμενίου Σαριδάκη, που κοιμήθηκε στις 23 Μαΐου 1999.

Ο πόθος αυτός να εκπληρώσω το τάμα μου οφείλεται στο ότι ο Γέροντας Ευμένιος υπήρξε για μένα ο άνθρωπος που με βοήθησε πάρα πολύ να καταλάβω πως ζει ένας ταπεινός άνθρωπος τη μετάνοια και την αγιότητα μέσα στον κόσμο. Κατά τα φοιτητικά μου χρόνια στην Αθήνα, υπήρξε εξομολόγος μου και έτσι είχα την ευλογία να μαθητεύω συχνά-πυκνά στη δική του 'κρητική' καλογερική ελευθερία και να βλέπω από κοντά τη ζωή ενός αγίου ανθρώπου, που είχε αφιερωθεί στη διακονία των λεπρών, που τότε ζούσαν πίσω από τα κάγκελα του Λεπροκομείου, απομονωμένοι από τον υπόλοιπο κόσμο. Μου δινόταν ακόμη η ευκαιρία να μετέχω στις καθημερινές του Ακολουθίες, που κρατούσαν μέχρι και πέντε ώρες, αλλά και να βιώνω τη συνεχή του διακονία, παρηγορία και φροντίδα που έδιδε, όχι μόνο στους λεπρούς, αλλά και σε πολλούς άλλους, που τον καλούσαν για Παρακλήσεις και άγια Ευχέλαια. Εν ολίγοις, αξιωνόμουν να γίνομαι κοινωνός της ζωής ενός δεύτερου αγίου παπά Πλανά. Θυμάμαι, μάλιστα, που όταν έλεγαν κάποιοι στον Γέροντα ότι είναι ο νέος παπά Νικόλας Πλανάς, αυτός αντέλεγε: «Όχι, αυτός είναι άγιος. Εγώ δεν είμαι άγιος!»

Ο Γέροντας Ευμένιος υπήρξε ένας κρυφός άγιος των Αθηνών, που έκρυβε επιμελώς τα χαρίσματά του από τους ανθρώπους. Ο ίδιος ο όσιος Πορφύριος κάποτε μου είπε: «Αυτός είναι άγιος. Αυτός παρακαλεί τον Θεό να μην τον αποκαλύψει και μόνο προς το τέλος της ζωής του θα αποκαλυφθεί.»

Θυμάμαι, όταν τον Αύγουστο του 1998 εξελέγη Μητροπολίτης Μόρφου, πήγα στο Νοσοκομείο του Ευαγγελισμού Αθηνών λίγο πριν να χειροτονηθώ, για να πάρω την ευχή του Γέροντος Ευμενίου, που τότε ήταν άρρωστος και ετοιμοθάνατος. Ο Γέροντας, όταν με είδε, χάρηκε, αλλά ήταν πολύ καταβεβλημένος. Εγώ, φανερά συγκινημένος, αφού πήρα την ευχή του, του λέω: «Γέροντα, ό,τι κι αν συμβεί, θα έρθω», εννοώντας ότι θα πήγαινα να παραστώ στην Εξόδιο Ακολουθία του. Και γυρίζει και μου λέει: «Θέλεις και θέλω, αλλά δεν θα έρθεις, διότι τότε θα έχεις ψηλό επισκέπτη στη Μητρόπολή σου!»

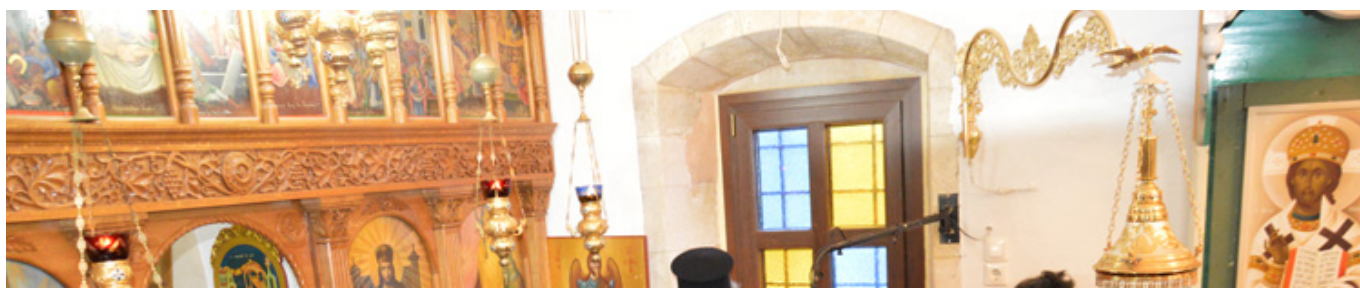
Περνά λοιπόν ο χρόνος και μπαίνουμε στο 1999 και, κατά την ημέρα που κοιμήθηκε ο Γέροντας, 23 Μαΐου, είχε καθοριστεί επίσκεψη στη Μητρόπολη Μόρφου του μακαριστού Πατριάρχη Αλεξανδρείας Πέτρου, που βρισκόταν εκείνες τις μέρες στην Κύπρο μετά από επίσημη πρόσκληση! Έτσι, δεν μπόρεσα τελικά να πάω στην κηδεία του Γέροντος, όπως αυτός είχε προφητικά προβλέψει. Κι ενώ έλεγα ότι θα πάω με την πρώτη ευκαιρία για ένα Τρισάγιο στον τάφο του, όλο και κάτι τύχαινε και ανέβαλλα την εκπλήρωση αυτού του πόθου μου.

Αφού λοιπόν πέρασαν τόσα χρόνια, και μετά από πρόσκληση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αρκαλοχωρίου, Καστελλίου και Βιάννου κ. Ανδρέα, με τον οποίο μας συνδέει μια παλιά φιλία από τα φοιτητικά μας χρόνια, οφειλόμενη στο μακαριστό Μητροπολίτη Κεφαλληνίας κυρό Γεράσιμο Φωκά, που μου γνώρισε τον αδελφό Μητροπολίτη Ανδρέα σε προσκυνηματικές επισκέψεις μας στο Άγιον Όρος, αξιώθηκα να επισκεφθώ τη θεόσωστη επαρχία του και, ευρύτερα, την αγιοτόκο και λεβεντομάνα Κρήτη. Σημειώστε ότι στη συνοδεία μας, εκτός από τον Μητροπολίτη Αρκαλοχωρίου, προστέθηκε και ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γορτύνης και Αρκαδίας, υπέρτιμος και έξαρχος Κεντρίας Κρήτης, κ. Μακάριος.

Έτσι, είχα την ευλογία να πάω στον τάφο του Γέροντος Ευμενίου, που βρίσκεται στο χωριό του, στην Εθιά της Κρήτης, ένα ορεινό χωριό στην κορυφή ενός γυμνού πέτρινου βουνού, σε υψόμετρο 740 μέτρων, με λιγοστούς κατοίκους, αφού οι περισσότεροι περίοικοι ζουν στο χωριό Ροτάσι που βρίσκεται χαμηλότερα. Σήμερα το χωριό, αν και ακατοίκητο, είναι πάρα πολύ ωραίο, και την ομορφιά του την οφείλει στον Σύνδεσμο Ανάπλασης Εθιάς, που φύτεψε πολλά δενδρύλια, ανάπλασε τους κοινόχρηστους χώρους και πλακόστρωσε τα στενά του δρομάκια. Στο κέντρο του χωριού δεσπόζει ο ναός της Παναγίας, πίσω από το ιερό Βήμα του οποίου είναι ο τάφος του Γέροντος Ευμενίου.

Όταν φτάσαμε στην Εθιά, μας περίμεναν οι συγγενείς και οι χωριανοί του Γέροντος Ευμενίου, περίπου 50 άτομα, καθώς και ο ιερέας του χωριού παπά Μιχάλης. Αφού κάναμε πρώτα μια μικρή δέηση στον ως άνω ναό της Παναγίας, μία συμμαθήτρια του Γέροντος, η Μαρία, ηλικίας περίπου 85 ετών, μας απάγγειλε ένα ποίημα το οποίο συνέθεσε η ίδια και στο οποίο συμπύκνωσε με έμμετρο τρόπο τον βίο του Γέροντος.

Στη συνέχεια, πήγαμε στον τάφο του Γέροντος, όπου τελέσαμε το πολυπόθητό μας Τρισάγιο κι εκπληρώσαμε έτσι το τάμα μας μετά από δεκαοχτώ τόσα χρόνια, με τη δέσμευση να επανέλθουμε στις 29 Μαΐου τρ. έτ. για το ετήσιο μνημόσυνο του Γέροντος.

Μετά από τον ναό της Παναγίας, επισκεφθήκαμε το πατρικό σπίτι του Γέροντος Ευμενίου, το οποίο, όσο ζούσε, ήταν σωστό ερείπιο! Κι όταν του έλεγαν οι αδελφές του, «κοίταξε, Ευμένιε, σε τι χάλια είναι το σπίτι μας!», αυτός τους απαντούσε· «Τί έχει το σπίτι μας; Το πιο λαμπρό σπίτι έχουμε! Το πιο μεγάλο, το πιο ωραίο σπίτι!» Και απαντούσε έτσι, γιατί αφενός αντιστεκόταν σε κάθε αρνητικό λογισμό, αλλά και από την άλλη γιατί προέβλεπε το μέλλον. Και ως προς το πρώτο, πρέπει να πούμε πως ο Γέροντας ουδέποτε επέτρεπε να γίνεται κανένα σχόλιο στα πράγματα, στα γεγονότα ή στους ανθρώπους, ούτε θετικό, ούτε αρνητικό, αλλά ήθελε να τα δέχεσαι όλα και όλους, όπως τα στέλνει η πρόνοια του Θεού. Οπότε και για το σπίτι του έλεγε, «τι ωραίο σπίτι έχουμε!» Όπως μου είπε και η αδελφότεκνη του Γέροντος, τότε φαίνεται ότι μιλούσε για την ωραιότητα του σημερινού σπιτιού, διότι έβλεπε πως θα ήταν στον μέλλον! Και, πράγματι, τώρα είναι το πιο ωραίο και μεγάλο σπίτι της Εθιάς. Αλλά πως έγινε αυτό; Ο Γέροντας άφησε χρήματα, με εντολή να φτιαχτεί το αρχονταρίκι της μονής Κουδουμά στη νότια Κρήτη, αλλά και το σπίτι του να γίνει ξενώνας, όπως κι έγινε, και ονομάστηκε «Σπίτι Αγάπης Γέροντος Ευμενίου Ενορίας Εθιάς». Κι αυτή τη στιγμή, τούτο το «Σπίτι της Αγάπης» έχει τη δυνατότητα να φιλοξενεί μέχρι και δέκα ανθρώπους. Δηλαδή και μετά θάνατον ο Γέροντας φρόντισε για τους ξένους ανθρώπους! Διότι ένα από τα μεγάλα χαρίσματα που του έδωσε ο Θεός, ήταν αυτό της φιλοξενίας.

Επιστρέφοντας στην Αθήνα, μετά το αγιασμένο προσκύνημά μας στην Κρήτη, είπα στους ανθρώπους του σπιτιού που με φιλοξενούσαν να ξεκουραστούμε λίγο για μια μέρα και να μην πάμε πουθενά. Κι εκεί που έλεγα να ξεκουραστούμε, παίρνει τηλέφωνο μια κυρία στο σπίτι και ζητά επίμονα να μου μιλήσει. Μου τη δίνουν και μου λέει· «Δέσποτα, είμαι η τάδε... Μαζί πήγαμε πριν από 30 χρόνια στον Γέροντα Ιάκωβο.» Η αλήθεια είναι ότι εγώ δεν θυμόμουν. Και συνεχίζει: «Μάλιστα είχαμε τον ίδιο εξομολόγο, τον Γέροντα Ευμένιο. Πήρα τηλέφωνο στη Μητρόπολή σας για να σας μιλήσω και μου είπαν ότι είσαι στην Αθήνα. Πρέπει να σας συναντήσω, άγιε Δέσποτα!» Και της απαντώ· «Μα, τι να πούμε;» Κι αυτή απαντά:

«Δεν θα πούμε τίποτα! Εγώ, χωρίς να ξέρω ότι είσαστε στην Αθήνα, άκουα μέσα μου και μου έλεγε ο λογισμός μου ότι το μαστούνι του οσίου Νικηφόρου του Λεπρού και κάτι άγια λείψανά του, που έχω, πρέπει να τα δώσεις στον Μητροπολίτη Μόρφου. Κι ενώ σε έψαχνα στην Κύπρο, έμαθα ότι είσαι εδώ. Και τότε επιβεβαιώθηκε και ο λογισμός και η φωνή, που άκουα στην καρδιά μου.» Της λέω τότε· «Ξέρεις από πού μόλις ήρθα; Από τον τάφο του Γέροντος Ευμενίου στην Κρήτη!» Κι αυτή βγάζει μια ζητωκραυγή και μου λέει: «Πω, πω, τι μας κάνει ο Γέροντας!» Της είπα· «Μας έμπλεξε τώρα!» Κι αυτή μου απαντά: «Για να γνωριστούμε, καλέ μου. Δυο αδέρφια εμείς, να είμαστε αποξενωμένα; Πρέπει να γνωριστούμε!» Και της λέω: «Αν ο σκοπός σου είναι να μου δώσεις το μαστούνι του αγίου Νικηφόρου, θα έρθουμε εμείς στο σπίτι σου.»

Κι αυτή μου απαντά· «Όχι, δεν δέχομαι αυτό το πράγμα, να έρθει αρχιερέας σ' αυτό τον βρώμικο οίκο της αμαρτίας μου! Εγώ θα έρθω να γονατίσω στα πόδια σας. Εσείς καλά σκέφτεστε· θέλετε να 'ρθείτε να γονατίσετε μπροστά στον άγιο Νικηφόρο, αλλά ο άγιος Νικηφόρος θέλει να έρθει σ' εσάς και να παραδοθεί!» Οπότε της είπα να έρθει την επομένη. Και, πράγματι, μας επισκέφθηκε και μας παράδωσε το μαστουνάκι του οσίου Νικηφόρου του Λεπρού κι ένα κουτάκι με δύο μικρά τεμάχια αγίων λειψάνων του.

Η κυρία αυτή ζει στην Αθήνα και, όπως πολύ ωραία μου είπε, «ζει τη μετάνοια της» εκεί μετά την επιστροφή της από τη Γερμανία, όπου ήταν παντρεμένη. Και τώρα ασκητεύει στη μεγαλούπολη των Αθηνών, σαν μια μυστική ερημίτισσα, κάνοντας καθημερινά τον 'κανόνα' και τις Ακολουθίες, που έκανε ο Γέροντάς της Ευμένιος. Πάντοτε η Αθήνα έκρυβε τέτοιους ανθρώπους, ασκητές και ερημίτες εν μέσω πόλεως, γι' αυτό κι ο Γέρο Ευμένιος την ονόμαζε 'αγία Αθήνα'. Η ευλογημένη αυτή ψυχή, όπως μου είπε, συνδεόταν στενά με τον μακαριστό περίφημο τρελλο-Γιάννη, τον κατά κόσμο Κωνσταντίνο, για τον οποίο, ως γνωστό, έχουν γραφτεί βιβλία σε «μυθιστορηματικό» ύφος. Κατά τη συνάντησή μας αυτή, η εν λόγω κυρία μου διηγήθηκε και κάποια περιστατικά από τη συναναστροφή της με τον άνθρωπο αυτό του Θεού, ένα από τα οποία παραθέτουμε πιο κάτω.

Καταλήγοντας, καταθέτουμε την εξής σκέψη μας: Εμείς μεταβήκαμε στην Κρήτη για ένα Τρισάγιο, καθυστερημένο μάλιστα και οφειλετικό σε ένα σύγχρονο άγιο της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Και τον μικρό μας αυτό κόπο μας τον ανταπέδωσε «εκ περισσού» ο κατά πνεύμα πατήρ του Γέροντος Ευμενίου, ο όσιος Νικηφόρος, αποστέλλοντάς μας το μαστουνάκι του και τα ιερά του λείψανα, για να υποστηριζόμαστε, νοητώς και αισθητώς, και να στηριζόμαστε στην αγιότητα των συγχρόνων αγίων πατέρων και μητέρων μας στα δύσκολα χρόνια, που η αγάπη και πατρική Πρόνοια του Θεού επέτρεψε να εισέλθουμε.

Ταις πρεσβείαις του οσίου και θεοφόρου πατρός ημών Νικηφόρου και του κατά πνεύμα υιού αυτού Ευμενίου, Χριστέ ο Θεός, ελέησον και σώσον ημάς. Αμήν!

Ο τρελλο-Γιάννης και η Κυριακή της Ορθοδοξίας

Καταθέτουμε εδώ ένα σημαντικό περιστατικό, με προφητικές διαστάσεις, από τη συναναστροφή της πιο πάνω κυρίας με τον αγίας μνήμης Κωνσταντίνο τον δια Χριστόν σαλό των Αθηνών, γνωστό ως τρελλο-Γιάννη, όπως αυτή μας το διηγήθηκε κατά την πρόσφατη συνάντησή μας στην Αθήνα.

Σε κάποιο ναό των Αθηνών, κατά την επίσημη και εορταστική ημέρα της Κυριακής της Ορθοδοξίας, οι πιστοί εισέρχονταν, κρατώντας εικόνες που έφερναν από τα σπίτια τους, εις ανάμνηση της αναστύλωσης των εικόνων κατά την λαμπρή αυτή ημέρα. Στην Ακολουθία εκείνη παρίστατο και η γνωστή μας αυτή κυρία, που σε μια στιγμή είδε τον τρελλο-Γιάννη να εισέρχεται στον ναό, φέροντας επάνω στην κεφαλή του μία γλάστρα με μαραμένα λουλούδια! Κατά τη διάρκεια της λιτανείας των ιερών εικόνων, που γίνεται κατά την ημέρα αυτή σε ορισμένους ναούς, κάποιοι χριστιανοί κοροΐδευαν τον τρελλο-Γιάννη, για την παράδοση 'άρση' της γλάστρας... Η καλή μας αυτή κυρία, που λιτάνευε μαζί με τον τρελλο-Γιάννη, προσπαθώντας να τον σωφρονίσει, του έλεγε· «Κωνσταντίνε μου, άσε κάτω τη γλάστρα τώρα! Δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά τέτοια ημέρα και ώρα!» Κι αυτός της απάντησε· «Αυτό που βλέπεις, είναι τρέλλα με νόημα! Εσύ να βλέπεις τη γλάστρα. Και να δεις, που στο τέλος όλοι θα πέσουν να προσκυνήσουν!»

Έφθασε λοιπόν και το τέλος της λιτανείας, και ο προϊστάμενος ιερέας, «μεγάλη τη φωνή», απάγγειλε από το Συνοδικόν της Ορθοδοξίας τον γνωστό θριαμβευτικό λόγο: «Αύτη η πίστις των Αποστόλων, αύτη η πίστις των Πατέρων, αύτη η πίστις των Ορθοδόξων, αύτη η πίστις την Οικουμένην εστήριξεν.» Τότε και ο τρελλο-Γιάννης, «στεντορία τη φωνή», έχοντας ακόμη τη γλάστρα με τα μαραμένα λουλούδια πάνω στο κεφάλι του, άρχισε να φωνάζει: «Χριστός ανέστη, χριστιανοί!» Και τότε, έκπληκτοι όλοι, είδαν στη γλάστρα να ζωντανεύουν τα μαραμένα λουλούδια και να ανθίζουν! Κι ο τρελλο-Γιάννης άρχισε μέσα στη σαλότητά του να προφητεύει: «Έτσι θα ανθίσει η Ορθοδοξία σε λίγα χρόνια! Έτσι θα καρποφορήσει σε όλο τον κόσμο!» Και ο τρελλός προφήτης χάθηκε τρέχοντας στους δρόμους της ταλαιπωρημένης μα κι αγιασμένης Αθήνας...

[Τρισάγιο προ του Τάφου του Γέροντος Ευμενίου Σαριδάκη στην Εθιά Κρήτης](#)

Πηγή: immorfou.org.cy